

Միսաք Մեծադեմ

Սոնադին

Միջոցին մեջ կը թռչնի
լույսի ծաղիկը թրթռուն.
ընկած մրտայն ամպերուն,
տըխտը է ծովն աշունի:

Տորեկներուն կը հակին
գորշություններն հոգվույս մեջ՝
ու գիշերվա երգը գեջ
լացավ թոնով մը մեկին:

Ամայության մը տրտում
կու գա ինձ ցավն երբեմնի.
և երազանքս անպատում
կը կոծկոծի՛, կ'արյունի:

Հովը կ'ոռնա խուլորեն,
ու գիշերը կ'երկարի՛.
ալիքներու ժըխորեն
ու սարսափեն խավարի:

Դալուկ սիրո մ'աշնանային
կը կաթն դողն հոգվույս մեջ,
ուր հուրիներ կը նային

անըջածին, լուսամեջ:

Բայց կը վախնամ որ նորեն
խուսափի՛ լույսն երագին,
ու սրշուշներ գաղտորեն
վայելքներու շուրջ հածին:

Աղաղակ սը մեջն հոգվույս,
արագորեն կը ձայնե
մահվան պարը սրտահույզ,
մեռա՛ծ է կույսը ձյունե:

Տարփատեն՝ շիկ, գաղփաղփուն,
աղջիկն է ան անուրջիս,
երագունակ ու փաղփուն
հոգին կանգնած է առջիս:

Ու կը տեսնեմ դեռ շողուն
փայլը սրտին իր նըսեմ.
մոգութենեն աչքերուն
հափշտակված կ'երագեմ...: